

[Ellemann-Jensen]

te, som bliver givet værfterne igennem en allerede særdeles gunstig finansieringsordning. Der er jo allerede i dag udlånt omkring en halv snes milliarder kroner igennem Skibskreditfonden.

Det føres så frem i debatten, at den støtte, de danske værfter får, overhovedet ikke kan stå mål med de støtteordninger, som man finder i de lande, danske værfter skal konkurrere med, og det er da rigtigt, heldigvis. Midt i alle de nære problemer, som bliver skabt af truslerne imod store og iøjnefaldende arbejdspladser som danske værfter, må man jo ikke glemme, at dansk industri står med én styrke i forhold til de konkurrenter, dansk industri skal kæmpe med: dansk industri står nemlig i højere grad på egne ben. Vi har i Danmark undgået i disse kriseår at omlægge vores erhvervs politik i retning af en støtte til bevarelse af produktioner, som andre kan foretage endnu billigere end vi selv. Den dag der igen bliver rimelige internationale konkurrencevilkår, så vil det være en styrke for dansk industri, at vi har undgået alle disse forskellige former for direkte støtte til produktionen, som man ser alle andre steder.

Det nytter jo ikke noget, at alle mulige kommer rendende og vil have så den ene og så den anden produktion beskyttet imod konkurrence udefra, og det nytter ikke noget, at kommunisterne kommer med de argumenter, vi har hørt her i dag, kommunisterne, der jo selv igennem deres arbejde uden for dette folketing har været med til at forværre konkurrencesituationen på værfterne.

Danmark har formentlig nogle af verdens dygtigste skibsbyggere. Der er allerede i debatten i dag blevet trukket eksempler frem på, hvordan værfterne trods den meget voldsomme konkurrence og urimelige konkurrence, de møder, har formået at bevare og udbygge markedsandele og sågar har formået for nogle værfters vedkommende at arbejde med overskud. Men det hjælper jo alt sammen ikke ret meget, når vi ikke kan bygge billigere end andre, og det nytter helt specielt ikke, at vi prøver at tage konkurrencen op med andre landes statskasser. Det er dyrt, og det vil bringe os ind på den samme glidebane, som på den længere sigt vil underminere andre landes industrier.

Der er flere gange blevet henvist til den svenske værftsindustri. Der er jo allerede ble-

vet postet milliarder af kroner i svensk værftsindustri, og resultatet har været en midlertidig opretholdelse af en mængde arbejdspladser, men samtidig en stærkt faldende effektivitet, og den slags kan ikke undgå at hævne sig i det længere løb.

Der kan selvfølgelig fra nogle lokalsamfund være stærke argumenter for et sikkerhedsnet under en industri, der lokalt er helt dominerende, og som er kommet i en midlertidig klemme i den internationale konkurrence, men der er grund til at slå fast, at sådanne sikkerhedsnet kan man ikke holde ud under alle i dansk erhvervsliv, for hvem i alverden skulle så holde det sikkerhedsnet?

Vores opgave må være at værne om de stærke og levedygtige produktioner i stedet for at svække dem ved at ville holde sikkerhedsnet ud under alle. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan opretholde et fremtidigt velstandsniveau i det danske samfund, som gør det muligt at opretholde den høje sociale solidaritet, den høje sociale standard, vi har i vores samfund.

Venstre er derfor godt tilfreds med det svar, regeringen har givet på dagens forespørgsel. Vi er godt tilfredse med, at der ikke lægges op til en ændring af de grundlæggende principper i den værftspolitik, der er ført hidtil. Vi er også godt tilfredse med, at ulandsbistanden ikke bliver undergraved ved, at man anvender de forskellige statslån som en camoufleret værftsstøtte. Vi regner også med, at man ved fordelingen af de statsordrer, der jo under alle omstændigheder skal afgives, og som man er ved at vurdere for øjeblikket, dels foretager en afvejning, som det er nævnt, af de overordnede samfundsøkonomiske hensyn, dels i videst muligt omfang tager driftsøkonomiske hensyn, sådan at det er værfternes egen indsats, der bliver afgørende for, hvilke værfter det er, der skal udgøre fremtidens danske værftsindustri.

Det fremgår jo af kontaktudvalgets materiale, at næppe alle værfter vil kunne regne med at kunne overleve som egentlige skibsværfter. De kommende års udvikling må derfor sikre, at de værfter, der bliver tilbage, er dem, der kan klare sig bedst i den internationale konkurrence. Det er værfterne bedst tjent med, det er det danske samfund bedst tjent med, og det er jo netop, hvad regeringens politik sigter på.